

EL CONTE

El Llucet i en Nil

Text: ANNA GARCÍA MAÑÉ
IL·LUSTRACIÓ: LOURDES PORTAS

La mare va obrir la porta de l'habitació d'en Nil, i li va dir:

-Nil, aixeca't, el pare t'espera.

En Nil va dir:

-Mareta, ja estic despert.

I fent un bot es va aixecar corrents del llit i, després de menjar una mica de coca i beure un got de llet, va marxar amb el pare cap al port de Llançà.

Allà van pujar a la Marieta, la barqueta del pare i van sortir a la mar, anaven a pescar, deixaven enrere Llançà i anaven cap a cala Bramant, tot el paisatge era tan bonic. Aquell matí feia una mica de tramuntana, en Nil estava molt content, li agradava molt sortir a pescar amb el pare. Quan van arribar a la cala van tirar el ferro en una clariana de sorra, perquè mai ho feien a la posidònia, mentre el pare pescava, estaven els dos en silenci per no espantar els peixos, en Nil amb el gronxar del mar es va adormir i plaf va caure a l'aigua i es va anar enfonsant, enfonsant a poc a poc. Primer estava espantat, però de sobte va notar que podia respirar a sota l'aigua i va pensar.

-Guaita que divertit.

En Nil anava nedant quan al fons del mar davant d'una roca va veure molts peixos que estaven reunits, hi havia congres, pops, estrelles de mar, seitons, sardines... fins i tot un petit eriçó.

En Nil es va acostar lentament per no espantar-los, però quan el van veure van córrer tots a amagar-se, tots menys un llucet.

Aquest es va quedar molt quiet i li va dir a en Nil:

-Noi, què fas aquí?

I en Nil va respondre:

-Us he vist i he vingut a veure què fèieu i de què parlàveu?

En Llucet li va explicar a en Nil que tots els peixos s'havien reunit perquè estaven molt preocupats pels plàstics que queien al mar, no sabien què fer per resoldre-ho, i que no els fes mal, ja que a vegades se'ls enganxaven alguns plàstics a les potes dels pops i moltes vegades quan els peixets obrien la boca per menjar s'empassaven un tros de plàstic i els feia mal la panxa.

En Nil va recordar que havia vist que a algunes cales hi arribaven molts plàstics escopits pel mar, i no li agradava. I llavors en Nil va tenir una idea, i li va dir al llucet.

-Ei, no et preocupis, intentaré ajudar-te, faré tot el que calgui.

I llavors el mar el va començar a empènyer cap a dalt.

I va sentir que el pare el cridava:

-Nil, Nil on ets? Estàs bé?

Traient el cap de sota l'aigua en Nil va contestar:

-Sí, pare estic bé, estava nedant.

En aquella estona el pare havia pescat tres peixos i per a ells ja en tenien prou, i van tornar cap a Llançà.

-Nil, aixeca't, el pare t'espera - va dir la mare entrant a l'habitació d'en Nil.

En Nil obrint els ulls va despertar-se i es va adonar que tot allò havia estat un somni, però aquell somni no va acabar així.

L'endemà, quan va arribar a l'escola i va explicar a la mestra i als seus companys

que els plàstics feien molt mal, al mar, als peixos i a tots els animalons, entre tots van decidir anar a netejar les platges, deixar neta la sorra i les cales dels plàstics que arribaven pel vent a l'aigua o perquè la gent els deixava a la sorra.

I així ho varen fer, entre tots ho van dei-

xar tot molt net, tan net que el llucet quan ho va veure fent una gran rialla d'un saltiró es va endinsar dins el mar.

I molts infants i gent, no tant infant, va seguir el que havia fet en Nil, netejar i conservar les platges, el mar i els animalons que allà hi viuen. ■